

Véres havak

Havat ettem az éjjel, fuldoklón,
véres havat. Mondtátok, színezi majd
a torkomból feltörő vinnyogásokat;
ez itt a Duna jege, foncsora nincs még,
csak színe a földieperé, s az ott,
ki fej nélkül úszkál, pisztácia.
Nem ily ötórai teára hívtál,
kurva madonnám, s tálalni Dél-Európát
nem ily lavórban! Ez itt egy szerb láb,
ott horvát kar, magyar
szemgolyó. Nem ily békére vágytunk
hetvenegy nyarán, midőn Csurgón
harsogattuk fogunk közt a vérpiros
dinnyét annyian, furcsa nevűek,
nem ily Duna-medencét,
rég kidöglött palicsi tóval, eszéki
halászlét sok vérvörös laskával;
ott, hol volt még hely, „hol fölolvasható”,
rom már csak a vers és a város; s hullabúz!
Dicső avangárdjaim, im, időtök eljőve!
Nyelv, mint kocsonyába való,
kitépve immár. Nem kell rágódni többé
„modern” emberi beszéden:
géppuskák makogják dalaitokat.
Csak a szegények, legyenek parasztok,
költők, némulni sem tudó színészek,
kik hanyatt vágódnak most, tudják,
mily szertartás szerint temettetik őket el.
Lázasan, a legmélyebb alázattal
nyelem a véres havat, torkom fölsebzí
egy-egy csontszilánk, de nem az fojtogat:
Nyugat kellett nekünk, Új-Bizáncban?
Tessék, itt a friss hó, terítve kés-villa-géppisztoly,
villásreggelizetek e pimaszul áruló-beccapó
tág és szép Európa ege alatt!

Sepsiszentgyörgy, 1992. január 1.

Jómadárdal

Atszáll valaki fölöttem,
madárember tán, szárnya ring,
most veszitünk valakit el,
s nem lelünk helyébe
új, jó madarat megint.
Fölágaskodok utánanézni:
mérete koponyányi,
ki elkelne még e szűk szorosban,
megnézni: nőtt fülek szárnyán
koponyák mint szállnak el.
Verdessen hát diadal-röpte
a krumplifészkekből sömör
kobakokként is mindük tovaröppenő
Nagy Értelem, tömör Dac,
míg csecsemő-ábrándok sírnak
venyige-pokrócok alatt.
A „nagyság” átka eget kér
töppedtségünk csak vállingetek;
vállingben, büszke férfiak,
kik tudják azt is: a halak
mikor rakják ikráik le . . .
Valahol majd ikráztok-e?
Tudom, a bős nagy semmiség
sem jegyzi, hogy még vagyunk,
minthogy nem törődik azzal sem:
koponyánk — tulajdonunk.
Holtakból lepkézdik megannyi
kis nyüvenc; s épkézláb lét alig liheg.
Lenne-e rés még átkelni itt
erdélyiből Minuenséginek?
Ha nem, hát nem. De az sem
mindegy, mint esznek
köröm közül. Gondoltam,
hogyha lázadunk még,
legalább lányom idvezül
építésztononcként — Kolozsvárott,
hol gyertyát gyújt épp a holtakért;
s mert építeni nincs mit itt tovább,
uszuljatok rá, rajta! vén
kutják!; vinnyantásaitokat
meghallni ő még itt marad,
csupán szép sörénye,
s kobakja ring majd tova el,
város-óljaitok
kihunyó fényjeleivel.

Egyszerű

*Mert kebledre betegen mentem,
s taláلتalak még betegebben,
megvirradt lázban égő orcád,
óvlak hát, kicsiny Magyarország.*

*Mennyi bigottság; s mennyi átkot
ont abroszodra külkocsmátok,
hol lumpol, rabol, vagy csak szájt tát
csökött néped, kis Magyarország.*

*A Nagy Söntésben sokan állnak,
s tán szíved sorsán muzsikálnak,
de ginre, koncra les a zsebrák,
szánlak, ó, kicsiny Magyarország.*

*S kik éldelnek csak csirkelábon,
azok lesik fönn merre álom-
kószál a jövő-menő jószág.
Gyötörlek, árva Magyarország.*

*Ha éhes voltam, ennem adtál,
ha fáztam, hittel betakartál,
de takarómat elloptátok,
s majdnem e kis Magyarországot.*

*Erdélyi volnék, malomkő van
nyakamban, úszni így tanultam,
s világtengerén vérem átráng,
véled, te tutaj-Magyarország —*

Sepsiszentgyörgy, 1991. dec. 24.